

Arrest

nr. 285 539 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 juni 2017 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 18 juli 2017.

Op 19 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, diende verzoeker op 3 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 december 2018 nam de commissaris-generaal 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. In 's Raads arrest nr. 234 300 van 23 maart 2020 werd dit beroep verworpen.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 12 mei 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit derde verzoek werd door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard op 1 juli 2020. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. X van 19 januari 2021 verworpen.

1.4. Verzoeker diende op 9 februari 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in, in het kader waarvan de commissaris-generaal op 10 maart 2021 de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)' nam. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 18 augustus 2021 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 september 2021 legde hij hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken een 'verklaring volgend verzoek' af.

Op 3 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 7 maart 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Tadzjiekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Ghowchak in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Op 18 juli 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde dat uw vader, een arbeider, in 2005 bij een raketaanval om het leven kwam. U zou, net zoals uw moeder, hebben gewerkt om het gezin financieel te ondersteunen. U werkte voor E.(...) als bewaker van een gsm-mast achter de gevangenis van Jalalabad. U kreeg een dreigbrief van de taliban waarin zij u vroegen om ervoor te zorgen dat zij toegang konden krijgen tot de gevangenis. Twintig dagen na deze brief vond er op uw werkplaats een aanval plaats waarbij u gewond raakte. Wegens de onveilige situatie in Jalalabad en na verschillende aanslagen op gsm-masten besloten uw moeder en oom u het land uit te sturen. U vertrok op 18 mei 2016 uit Afghanistan.

Op 19 april 2018 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen inzake uw werkzaamheden als bewaker van een gsm-mast. Evenmin werd er geloof gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U stelde tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

U keerde niet terug naar Afghanistan. U reisde van België naar Frankrijk, waar u een tweetal maanden verbleef. Op 24 mei 2018 werden in Frankrijk uw vingerafdrukken genomen. In juni of juli 2018 keerde u naar België terug. Op 3 oktober 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw initiële verklaringen inzake uw werkzaamheden als bewaker bij een gsm-mast van E.(...) en uw problemen met de taliban als gevolg hiervan. Ook stelde u dat uw problemen zijn veroorzaakt door uw verarmde paternale oom S.(...), die wilde dat jullie van hem afhankelijk waren en dat jullie het niet beter hadden dan hem. Ook stelde u dat u België intussen gewoon bent en dat u bij terugkeer naar Afghanistan niet meer gewend zou zijn aan de in Afghanistan voorkomende explosies en gewoontes. Ter staving van uw verklaringen legde u een foto neer van een taskara op uw naam.

Op 5 december 2018 nam het CGVS de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde, werd op 23 maart 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U stelde geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 12 mei 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde bij uw vorige verzoeken over een aantal zaken te hebben gelogen. Zo werkte uw vader niet als arbeider, maar was hij hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar. Ook zou hij geen willekeurig slachtoffer zijn geweest van een raketaanval maar stierf hij bij een gerichte aanval op zijn persoon. Tevens is uw broer in werkelijkheid niet verlamd. In het najaar van 2019 vroeg uw broer om een onderzoek naar de dood van uw vader. Uw broer werd erg geslagen omdat hij de dood van uw vader wilde laten onderzoeken. Uit dit onderzoek bleek dat zijn neven, met wie uw gezin in een grondconflict was verwickeld, achter zijn dood zaten. Deze neven van uw vader worden gelinkt aan de taliban en aan Daesh. U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw derde verzoek: een kopie van een

paspoort op naam van uw vader, kopieën van twee badges van het Rode Kruis op naam van uw vader, een kopie van een aanvraagformulier en kopieën van documenten in verband met een grondconflict.

Dit derde verzoek om internationale bescherming werd op 1 juli 2020 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw nieuwe verklaringen en gezien de documenten die u neerlegde onvoldoende bewijskrachtig waren. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Op 19 januari 2021 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen. De RVV volgde daarbij de motivering van het CGVS.

U keerde niet terug naar Afghanistan, maar diende nog geen maand later, op 9 februari 2021, een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw problemen nog steeds actueel zijn. Daarnaast benadrukte u dat u in het verleden de waarheid hebt gesproken, behalve over uw leeftijd. U zou niet minderjarig zijn geweest toen u in België aankwam. U dacht dat u omwille van uw leugen over uw leeftijd een negatieve beslissing hebt gekregen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de familie van uw vader. Ter ondersteuning van uw vierde verzoek legde u volgende documenten neer: een artikel over een inval van de overheid op Ghowchak en twee foto's van de gevolgen van deze inval.

Op 10 maart 2021 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet-ontvankelijk, gezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U diende geen beroep in en verliet België niet.

Op 18 augustus 2021 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming. Op 23 september 2021 legde u hierover op de DVZ een "verklaring volgend verzoek" af. U houdt vast aan uw vroegere verklaringen. U wil niets aanvullen of corrigeren. Uw situatie in Afghanistan is nog steeds dezelfde. Uw problemen zijn ongewijzigd en uw broer is nog steeds spoorloos. U hebt niets nieuws te vertellen en hebt geen nieuwe documenten neer te leggen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt zelf geen bijzondere procedurele noden aan bij het indienen van uw verzoek (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, 23 september 2021).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U zegt dat uw probleem nog steeds bestaat en dat het nog steeds hetzelfde is. Uw broer is nog steeds spoorloos. U wil daar geen nieuwe elementen aan toevoegen (verklaringen volgend verzoek, 23 september 2021, punt 16).

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaart immers zelf dat uw situatie ongewijzigd is (verklaringen volgend verzoek, 23 september 2021, punt 16). Wanneer u expliciet bevraagd wordt over de machtsovername door de taliban, verwijst u naar hun regels wat betreft baardgroei voor mannen en wat betreft kledij voor vrouwen. De taliban onderdrukken de bevolking en vrouwen mogen niet studeren of werken (verklaringen volgend verzoek, 23 september 2021, punt 23). U verwijst met deze woorden enkel naar een algemene situatie in uw land van herkomst. U maakt echter niet concreet aannemelijk dat u, ingeval van terugkeer, problemen zou hebben onder het talibanbewind in Afghanistan.

Ook dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk groter maakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook

andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het begrip 'vluchteling' en citeert de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Vervolgens stelt hij dat verweerder ten onrechte besluit dat hij geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hem een beschermingsstatus wordt toegekend, dat hij niet aan de vluchtelingendefinitie zou voldoen en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn profiel. Hij voert aan:

"Dat verzoeker een Afghaan is, afkomstig uit het dorp GHOWCHACK, wordt door verweerder niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker geboren werd op (...) 2001 en dus amper 16 jaar oud was op het moment dat hij in BELGIË arriveerde.

Zowel op het moment dat hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming indiende, zijnde 18 juli 2017, als op het moment dat hij zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende, zijnde 3 oktober 2018, was verzoeker minderjarig. Het derde verzoek om internationale bescherming dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, is het eerste verzoek dat hij indient met volledige handelingsbekwaamheid.

Verzoeker begrijpt dat zijn jonge leeftijd op zich geen excuus is voor het afleggen van valse verklaringen, dat hij best van in den beginne de waarheid had verteld. Dit neemt echter niet weg dat de jonge leeftijd, de kwetsbaarheid en de naïviteit van verzoeker een verklaring kunnen zijn voor het feit dat hij blindelings het advies van derden volgde en besloot valse verklaringen af te leggen.

Verweerder kan dan ook niet redelijk besluiten dat verzoeker geen afdoende verklaring zou hebben gegeven voor de leugenachtige verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming want die is er wel, met name zijn jonge leeftijd, onmogelijkheid om de gevolgen van zijn handelingen in te schatten, kwetsbaarheid en naïviteit op het moment dat hij de verklaringen aflegde.

Dat verweerder - zonder verder onderzoek - besloot om de nieuwe, door verzoeker aangebrachte elementen van tafel te vegen, vormt duidelijk een schending van haar onderzoeksplicht (cfr. infra)."

Vervolgens gaat verzoeker in op de door hem neergelegde, nieuwe elementen. Daarbij doet hij gelden:

"1. Zoals reeds aangegeven, bracht verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen aan die enkel door verweerder geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- Zo zette hij recht dat zijn vader geen gewone arbeider was, doch wel het hoofd van het Rode Kruis van de provincie Nangarhar.*
- Hij was bovendien geen toevallig slachtoffer bij een raketaanval. De aanval was daarentegen op hem gericht.*
- In 2019 eiste de broer van verzoeker - die niet verlamd is - een onderzoek naar de dood van hun vader. Uit dat onderzoek is gebleken dat neven van de vader van verzoeker, met wie de familie van verzoeker verwickeld was in een conflict over grond, achter de dood van de vader van verzoeker zaten. Deze neven hebben banden met de Taliban en Daesh.*

Verzoeker legde naast deze feitelijke elementen tevens een aantal nieuwe documenten neer ter staving van zijn verhaal.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder deze documenten ten onrechte naast zich neerlegde.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- Een kopie van het paspoort van zijn vader*
- Kopieën van 2 badges van zijn vader van het Rode Kruis*
- Documenten in verband met het grondconflict*

Verweerder stelt eenvoudigweg dat deze documenten mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit van verzoeker te achterhalen.

Nochtans kan bewijswaarde van de nieuwe documenten door verweerder geverifieerd worden, bijvoorbeeld door contact op te nemen met het Rode Kruis, dat ook actief is in eigen land, of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker centraal staan.

Al deze elementen tezamen vormen minstens een begin van bewijs van zijn verhaal en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier."

Verzoeker wijst vervolgens nog op rechtsleer en rechtspraak van het EHRM omtrent de beoordeling en de bewijskracht van documenten.

Verder gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst in deze op hetgeen hij reeds hoger uiteenzette. Daarnaast wijst hij op en citeert uit landeninformatie aangaande de veiligheidsregio in zijn regio.

Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en het dossier terug te sturen naar verweerder voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- Human Rights Watch, *"Afghanistan. Events of 2021"*;
- United Nations, *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security. Report of the Secretary-General"* van 28 januari 2022.

Op 20 januari 2023 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 19 april 2018 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde werkzaamheden als bewaker van een gsm-mast en bijgevolg evenmin aan de hieraan verbonden problemen met de taliban. Verder werd geoordeeld dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet noopte tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 234 300 van 23 maart 2020 in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal op 5 december 2018 dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In het kader van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming gaf hij toe dat hij over een aantal zaken had gelogen in het kader van zijn voorgaande verzoeken. Met name verduidelijkte hij dat zijn vader het hoofd was van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar en geen willekeurig slachtoffer was van een raketaanval, doch stierf bij een gerichte aanval op zijn persoon. Nog gaf verzoeker aan dat zijn broer in werkelijkheid niet verlamd was, doch wel geslagen werd in het kader naar diens onderzoek naar de dood van hun vader. Uit dit onderzoek bleek dat zijn neven, met wie verzoekers gezin een grondconflict had, achter zijn dood zaten. Deze neven van verzoekers vader werden gelinkt aan de taliban en Daesh. De commissaris-generaal nam op 1 juli 2020 de beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek daar er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers nieuwe verklaringen en de voorgelegde

documenten onvoldoende bewijskrachtig waren. In 's Raads arrest nr. 247 745 van 19 januari 2021 werd verzoekers beroep verworpen.

Verzoeker hield tijdens zijn vierde verzoek vast aan zijn eerdere (gewijzigde) verklaringen, doch voegde toe dat hij in het verleden gelogen had over zijn leeftijd. Meer bepaald was hij niet minderjarig ten tijde van zijn binnenkomst in België. Op 10 maart 2021 verklaarde de commissaris-generaal verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk aangezien hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

2.3.3. In het kader van het huidig vijfde verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar zijn vrees te worden gedood door de taliban omwille van zijn werkzaamheden, alsook wijst hij op de problemen met de familie van zijn vader. Verzoeker verduidelijkt in dit verband dat hij niets wenst toe te voegen en onderstreept dat zijn broer nog steeds spoorloos is (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 16). Wanneer verzoeker expliciet wordt bevraagd over zijn visie met betrekking de machtsovername door de taliban, geeft hij aan dat mensen worden onderdrukt, mannen een baard moeten laten groeien, vrouwen niet mogen studeren of werken en een boerka moeten dragen en dat het leven voor de burgers er nog slechter is geworden (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 23).

Verzoeker geeft tevens aan geen nieuwe documenten voor te leggen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 18).

2.3.4. Verzoekers huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) verzoeker heeft naar aanleiding geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek, doch beperkt zich tot het louter verwijzen naar zijn asielmotieven zoals hij deze in het verleden heeft uiteengezet;
- (ii) verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, nu hij zelf immers verklaart dat zijn situatie ongewijzigd is en hij, expliciet bevraagd over de machtsovername door de taliban, verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst waarbij hij niet concreet aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer, problemen zou hebben onder het talibanbewind in Afghanistan;
- (iii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;
- (iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke

elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.6.1. In zoverre verzoeker in dit kader aanvoert een aantal nieuwe feitelijke elementen te hebben aangehaald *“die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud”*, dient – daargelaten de vaststelling dat hij in dit verband verwijst naar elementen die hij heeft aangebracht in het kader van een vorig verzoek waarvoor de beslissing reeds definitief is geworden (*infra*) – vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijktens de stukken van het dossier, met name middels zijn verklaring volgend verzoek bij de DVZ in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de neergelegde stukken, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken.

Bovendien duidt verzoeker niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Hij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat verweerder tijdens zulk onderhoud de nieuw aangehaalde feiten had kunnen verifiëren op hun geloofwaardigheid.

Daarenboven had verzoeker de kans om ter zake de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift.

Verzoeker wijst te dezen in het verzoekschrift op de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht en de nieuwe stukken die hij voorlegt in het kader van zijn *“tweede verzoek om internationale bescherming”* en doet daarbij gelden: *“1. Zoals reeds aangegeven, bracht verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen aan die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud.*

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- *Zo zette hij recht dat zijn vader geen gewone arbeider was, doch wel het hoofd van het Rode Kruis van de provincie Nangarhar.*
- *Hij was bovendien geen toevallig slachtoffer bij een raketaanval. De aanval was daarentegen op hem gericht.*
- *In 2019 eiste de broer van verzoeker - die niet verlamd is - een onderzoek naar de dood van hun vader. Uit dat onderzoek is gebleken dat neven van de vader van verzoeker, met wie de familie van verzoeker verwikkeld was in een conflict over grond, achter de dood van de vader van verzoeker zaten. Deze neven hebben banden met de Taliban en Daesh.*

Verzoeker legde naast deze feitelijke elementen tevens een aantal nieuwe documenten neer ter staving van zijn relaas.

Verzoekster is van oordeel dat verweerster deze documenten ten onrechte naast zich neerlegde.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- Een kopie van het paspoort van zijn vader
- Kopieën van 2 badges van zijn vader van het Rode Kruis
- Documenten in verband met het grondconflict

Verweerster stelt eenvoudigweg dat deze documenten mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit van verzoeker te achterhalen.

Nochtans kan bewijswaarde van de nieuwe documenten door verweerster geverifieerd worden, bijvoorbeeld door contact op te nemen met het Rode Kruis, dat ook actief is in eigen land, of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan.

Al deze elementen tezamen vormen minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier."

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker deze elementen en documenten in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming reeds aanbracht, doch dat in 's Raads arrest nr. 247 745 van 19 januari 2021 werd geoordeeld dat verzoeker hiermee geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam:

"3.4. In het licht van het hoger aangehaalde artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd, en wordt door verzoeker niet betwist:

"In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw werkzaamheden als bewaker van een gsmtoeren van Etisalat, noch aan uw problemen met de taliban. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RvV. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u in het kader van dit verzoek geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde, werd door de RvV verworpen. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Allereerst dient in verband met uw verklaringen dat u in het kader van uw vorige verzoeken niet de waarheid hebt verteld over het beroep en de dood van uw vader en ten onrechte heeft verteld dat uw broer verlamd is (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16), te worden opgemerkt dat dit uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Bovendien kunt u geen afdoende verklaring geven voor de leugenachtige verklaringen die u in verband hiermee zou hebben afgelegd in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming.

U verklaart immers dat u gelogen hebt omdat u nog jong was, omdat u bepaalde dingen niet wist en omdat onderweg verschillende mensen u zouden hebben verteld om valse informatie te geven omdat dit u zou helpen om hier aan documenten te geraken (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Ze zeiden dat u niet over het werk van uw vader mocht vertellen omdat u anders een negatieve beslissing zou krijgen (verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien uw vader werkelijk als hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar zou hebben gewerkt, u dit niet zou hebben verzwegen omdat mensen onderweg dit u zouden hebben aangeraden. U werd bij aanvang van uw eerdere asielprocedures immers telkens gewezen op uw medewerkingsplicht en het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.02.2018, p. 2 ; verklaring volgend verzoek DVZ dd. 16.11.2018). Echter, u hebt pas in mei 2020, bijna drie jaar na uw aankomst in België en na twee voorgaande asiolverzoeken, deze nieuwe verklaringen in verband met het beroep van uw vader en de problemen met uw familie afgelegd. Indien u werkelijk uit vrees voor een negatieve beslissing de waarheid hebt achtergehouden, is het vreemd dat u niet al na uw eerste weigeringsbeslissing van het CGVS de waarheid hebt verteld. Het feit dat u dit niet deed, doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van uw nieuwe verklaringen."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe andermaal te wijzen op zijn jeugdige leeftijd en het slechte advies dat hij volgde ten tijde van zijn eerste twee verzoeken om internationale bescherming. Zoals reeds terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing en zoals verzoeker eveneens erkent in het voorliggende verzoekschrift, vormen deze elementen echter geenszins een afdoende verklaring voor verzoekers eerdere, manifest leugenachtige verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die

beweert te vrezende voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag, ook indien deze verzoeker een jeugdige leeftijd heeft, immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Verzoeker werd bovendien van meet af aan en herhaaldelijk gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op hetgeen in dit kader van hem werd verwacht. Zo verzoeker werkelijk een vrees diende te koesteren ten gevolge van het voormalige beroep en overlijden van zijn vader, kon aldus worden verwacht dat hij dit veel eerder zou hebben aangevoerd en dat hij veel eerder de waarheid zou hebben verteld. Dat hij deze gegevens slechts aanhaalde bijna drie jaar na het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en na twee procedures internationale bescherming te hebben doorlopen, en dit zonder een dienstige uitleg te verstrekken voor zijn eerdere, kennelijk leugenachtige verklaringen en voor het verzwijgen van deze nieuw aangehaalde elementen, maakt dat aan deze nieuwe elementen niet het minste geloof kan worden gehecht.

Daarenboven laat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarenboven wordt opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat uw broer pas acht maanden geleden een onderzoek liet instellen naar de dood van uw vader, die in 2005 plaatsvond (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16 en zie gehoorverslag CGVS dd. 08.02.2018, p. 4). Gevraagd naar een reden hiervoor legt u de bevreemdende verklaring af dat hij toen pas tot het besef kwam van wat er is gebeurd (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 16). Het is echter vreemd dat men de dood van uw vader niet al bij zijn overlijden zou hebben onderzocht, zeker indien hij het hoofd van het Rode Kruis voor de provincie Nangarhar zou zijn geweest, zoals u verklaart.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien u aannemelijk zou hebben gemaakt dat uw vader werkzaam was voor het Rode Kruis in Nangarhar en dat hij werd gedood als gevolg van een grondconflict met zijn neven in 2005, quod non, u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u heden zelf persoonlijk wordt gevisieerd in Afghanistan. U haalt immers geen enkel concreet nieuw feit of incident aan dat verband houdt met uw persoon en dat in verband kan worden gebracht met het beroep van uw vader of het landconflict dat hij met zijn neven zou hebben gehad. Immers, gevraagd naar wat u vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan en de reden waarom u dit denkt, stelt u dat u er vreest te worden gedood en verwijst u naar incidenten waarbij een pasgeboren kind met zijn moeder en verschillende mensen op een begrafenis in Nangarhar werden gedood (verklaring volgend verzoek dd. 02.06.2020, punt 19). Ook stelt u dat er elke dag mensen worden gedood en haalt u aan dat uw broer werd geslagen omdat hij de dood van uw vader wilde laten onderzoeken (verklaring volgend verzoek dd. 02.06.2020, punt 19). Echter, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat de neven van uw vader u zouden willen vermoorden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Omtrent het neergelegde paspoort, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd, en wordt door verzoeker niet aangevochten: “In verband met de neergelegde kopie van een paspoort op naam van uw vader moet worden opgemerkt dat dit document enkel gegevens omtrent zijn identiteit bevat die niet onmiddellijk ter discussie staat. Doch dit document bevat geen informatie over zijn verklaard werk bij het Rode Kruis of de omstandigheden van zijn dood.”

De overige documenten, met name de kopieën van twee badges van het Rode Kruis op naam van verzoekers vader en van een aanvraagformulier en documenten in verband met een grondconflict, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geenszins moet worden aangetoond dat de betreffende stukken vals zouden zijn om aan deze stukken bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan er worden beslist om geen bewijswaarde toe te kennen aan deze stukken. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de voormelde documenten door verzoeker slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geen dienstige uitleg aanreikt voor het ontbreken van de originelen van deze stukken. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: “U stelt in uw verklaringen voor de DVZ dat indien originele documenten gewenst worden, u zal proberen om deze te verkrijgen (zie verklaring volgend verzoek DVZ dd. 02.06.2020, punt 23). Het is echter vreemd dat u zich, ondanks het feit dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming al van juli 2017 dateert, tot op heden niet in het bezit hebt proberen stellen van deze originele documenten”. Verzoeker betwist de terecht vaststelling daarenboven niet dat de door hem aangereikte kopieën slecht leesbaar zijn. Evenmin vecht hij de volgende, pertinente en terecht motieven aan: “Volledigheidshalve moet hieromtrent worden opgemerkt

dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden". De voormelde vaststellingen volstaan, dit in combinatie met de reeds hoger gedane vaststellingen ten gevolge van dewelke niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangereikte nieuwe gegevens, om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de voormelde, in casu neergelegde stukken. Hoe dan ook bevatten deze stukken geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de terechte vaststelling dat, zelfs indien verzoeker het voormalige beroep en overlijden van zijn vader aannemelijk zou maken, hij niet aannemelijk maakt dat hij heden zelf persoonlijk zou worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan.
(...)"

Verzoeker kan zijn onderhavige verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de tijdens zijn vorige verzoeken, *in casu*, zijn derde verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordeling. Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.6.2. In de bestreden beslissing wordt voorts met recht gemotiveerd als volgt:

"Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U zegt dat uw probleem nog steeds bestaat en dat het nog steeds hetzelfde is. Uw broer is nog steeds spoorloos. U wil daar geen nieuwe elementen aan toevoegen (verklaringen volgend verzoek, 23 september 2021, punt 16).

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaart immers zelf dat uw situatie ongewijzigd is (verklaringen volgend verzoek, 23 september 2021, punt 16). Wanneer u expliciet bevraagd wordt over de machtsovername door de taliban, verwijst u naar hun regels wat betreft baardgroei voor mannen en wat betreft kledij voor vrouwen. De taliban onderdrukken de bevolking en vrouwen mogen niet studeren of werken (verklaringen volgend verzoek, 23 september 2021, punt 23). U verwijst met deze woorden enkel naar een algemene situatie in uw land van herkomst. U maakt echter niet concreet aannemelijk dat u, ingeval van terugkeer, problemen zou hebben onder het talibanbewind in Afghanistan. Ook dit is dus geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

2.3.6.3. De Raad sluit er zich bij aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan bescherming aan te tonen. De commissaris-generaal stelt hierover in zijn aanvullende nota d.d. 20 januari 2023 terecht het volgende:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden

gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift in dit verband niets uiteengezet en voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.6.4. Verzoeker refereert vervolgens in het verzoekschrift aan de machtsovername door de taliban en de impact op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken merkt hij hierover nog op dat mensen worden onderdrukt, mannen een baard moeten laten groeien, vrouwen niet mogen studeren of werken en een boerka moeten dragen en dat het leven voor de burgers er nog slechter is geworden (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 23).

De Raad stelt met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij hierbij volhardt in zijn

verklaringen die reeds in het kader van zijn vorig verzoek ongeloofwaardig werden bevonden en waarvoor de beslissing thans definitief is geworden en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat (i) het risico op onmenselijke behandeling individueel moet zijn, wat wil zeggen dat een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*), twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers

vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn vermeende regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op het voorgaande, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET